

คริสตจักรยุคพระคุณ

Grace Era Church

2006 ปีแห่งการเพิ่มพูนอย่างอัศจรรย์

322/92 ซอยอยู่เจริญ แยก9 ถนนอโศก-ดินแดง

เขตดินแดง กรุงเทพฯ 10400

โทร 0-2246-4340, 0-1939-0458 แฟกซ์ 0-2246-9282

www.yookprakun.com

คำพยานของอาสา(เอ็ง) ล้มสำราญ วันที่ 24 มกราคม

2006

“ละความกังวลใจแล้วพึ่งพระเจ้า”

เอ็งมีคำพยานมาแบ่งปันค่ะ เห็นใครๆ เค้าก็อสังกันมาก็เลยบอกกับพระเจ้าว่า “พระเจ้าลูกอยากส่งมาบ้างค่ะ” เท่านั้นละค่ะ ผ่านไปไม่ถึงอาทิตย์ พระเจ้าก็ตอบคำอธิษฐานเอ็ง ออกจะค่อนข้างยาวลึกลับหน่อยนะ (เพราะเป็นการตอบคำอธิษฐานอย่างแรงจากพระเจ้าค่ะ)

เรื่องมีอยู่ว่า เอ็งกำลังอยู่ในช่วงสอบประมวลความรู้ (เรียกอีกอย่างว่า **Comprehensive**) เป็นการสอบประมวลความรู้ในรายวิชาหลักที่เรียนมาทั้งหมด เพื่อจะขอสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทค่ะ (แหม...ฟังดูดีนะค่ะ เรียนระดับปริญญาโท แหมเป็นจุฬาลงกรณ์อีกต่างหาก แต่หาว่าไม่ ทินมากๆ ขอบอกว่างานนี้พระเจ้าจัดการล้วนๆ ตั้งแต่สอบเข้าเมื่อสองปีที่แล้ว ซึ่งช่วงเวลาก็ตรงกับที่เอ็งเพิ่งเข้ามาเชื่อพระเจ้าใหม่ๆ), การเรียนที่ต้องทำไปพร้อมๆกับต้องทำงานไปด้วย (ตอนนั้นเอ็งยังทำงานอยู่ที่ ธ.ไทยพาณิชย์สำนักงานใหญ่) เนื่องจากหลักสูตรที่เอ็งเรียนเป็นหลักสูตรนอกเวลา ราชการ เอ็งเรียนเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการ ก็เลยจะเน้นเรื่องของเด็กๆ เป็นพิเศษ ลองนึกดูลึคะว่า มีมนุษย์ธรรมดาที่ไหนดจะทำได้ เรียนตอนเย็นตั้งแต่หกโมงถึงสามทุ่มทั้งหมดทุกวัน แหมตอนเช้ายังต้องตื่นไปทำงานแต่เช้า แต่ละวันกว่าจะถึงบ้านก็ปาไปสี่ทุ่มเกือบครึ่ง ไหนดจะassignmentที่ต้องทำส่งอาจารย์ในวันรุ่งขึ้นอีก นี่ถ้าไม่ใช่ลูกพระเจ้า เอ็งคงไม่รอดตั้งแต่เทอมแรกแล้วละค่ะ

เนื่องจากสายที่เอ็งเลือกเรียนนี่จะเป็นในแนววิทยาศาสตร์ประยุกต์ (**Applied Science**) ก็จะต้องมี **case study** ที่ต้องมา **review** และนำมา **discuss** กันอยู่บ่อยๆ รวมถึงต้องศึกษารายละเอียดและการทำงานของสมองมนุษย์ (เนื่องจากกระบวนการทำงานของสมองนั้นส่งผลต่อจิตใจของมนุษย์ ทำให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมาแตกต่างกัน อันนี้บอกไว้ก่อนนะค่ะ เดี่ยวเพื่อนๆจะสงสัย) ฟังดูน่ากลัวมัยละ บ่อยครั้งที่เอ็งได้ยินหนูเจ๊ียบ(ดวงใจ)พูดเปรยๆ ออกมาว่า “ตกลงนี่เพื่อนฉัน เรียนจิตวิทยาหรือเรียนแพทย์กันแน่เนี่ย?”

ช่วงนี้ก็ใกล้จะจบแล้วค่ะ (เหลือแค่ชั่วโมงฝึกงานที่รพ.จุฬาลงกรณ์ที่ต้องบันทึกส่งเท่านั้น) ขอขอบคุณพระเยซูค่ะ อาทิตย์ที่เพิ่งผ่านมาเอ็งยุ่งมากๆ เนื่องจากต้องส่งหัวข้อบางบทของ **Thesis** รวมทั้งเนื้อหาในบทแรกๆ ให้อาจารย์ด้วย ซึ่ง

เรื่องที่เราส่งนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ (เช่น เด็กออทิสติก, ดาวน์ซินโดรม, สมองพิการ เป็นต้น) อีกทั้งเรื่องต้องทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสอน (ของอาจารย์) ให้แก่เด็กๆในระดับปริญญาตรี อาทิตย์นึงต้องเข้าไปช่วยอาจารย์ 3 วัน ไหนจะต้องเข้าไปฝึกงานที่คลินิกเด็กพิเศษ รพ.จุฬาฯอีก งานก็ต้องส่ง หน้าที่มีต้องรับผิดชอบ สอบก็จะสอบ เกรียดลึ่คะคราวนี้ จิตวิทยาที่จิตวิทยาเถอะคะเรียนมาก็ใช่ว่าสติจะแตกไม่ได้ ทำอะไรไม่ถูกไป 3 วันคะ โชคดีมากที่วันพฤหัสบดี เอ็งได้มีโอกาสตามเจ๊บบมาประชุมที่โบสถ์ได้เข้ามาเจอผู้เชื่อ(ที่มีความเชื่อมาก ๆ ทั้งนั้นเลยคะ) หลังจากประชุมเสร็จก็ได้มีการอธิษฐานร่วมกัน ดีมากเลยคะ นำแบบ(อ.สิริพร)ได้อธิษฐานถึงหลายๆ เรื่อง รวมถึงการวางใจในพระเจ้า อีกทั้งไม่แย่งงานของพระเจ้ามาทำด้วยกำลัง(อันน้อยนิด)ของเราเอง (ทำให้ตายก็ไม่สำเร็จจริงๆ คะ แนะนำว่าอย่าฝันดีกว่า) หลังจากนั้นกลับมาเอ็งก็อธิษฐานๆๆ ใช้ความเชื่อใหญ่โตเท่าภูเขาเอากา ขอให้พระเจ้าเข้ามามีส่วนร่วมในการสอบ (โดยไม่ล้มถวายสิบลดเรื่องการสอบเหมือนกันคะ) ขอให้พระเจ้าใช้เราเป็นเครื่องมือ เพื่อที่เราจะได้ประกาศออกไปให้แก่ผู้ที่ยังไม่เชื่อและจะได้เป็นการหนุนใจผู้เชื่อด้วยกันด้วย

หลังจากนั้นเอ็งรู้สึกสบายใจและวางใจในพระเจ้าอย่างบอกไม่ถูก หนังสือก็อ่านผ่านๆ เอาเฉพาะที่สำคัญๆ นิดหน่อย (ให้ใจขึ้น จะได้พูดได้ว่า ฉันทำส่วนของฉันแล้วนะ) สอบวิชาแรกเข้าวันเสาร์คะ ไม่น่าเชื่อว่าเอ็งทำข้อสอบได้เกือบหมด ตอนนั้นก็ยังไม่ค่อยแน่ใจคะว่าพระเจ้าช่วยเราหรือโชคดีกันแน่ หลังจากสอบเสร็จก่อนจะกลับบ้านเอ็งก็แวะมาที่โบสถ์ก่อนเพราะนัดเจ๊บบไว้และเอ็งเองก็ต้องเข้ามาซ้อมเพลงด้วย แต่วันนั้นพี่ไอ้คิตติตระกูลคะ พวกเราที่มนัสการก็เลยต้องซ้อมกันเอง ขอบคุณพระเจ้าคะ วันนั้นเราซ้อมและมนัสการร่วมกัน ดีมากๆ ขณะที่เรามนัสการกันอยู่นั้น พระเจ้าก็ได้บอกเอ็งผ่านทางเมย์ (กอบกาญจน์) กับตุ้มว่า “ใครก็ตามที่มีภาระหรือเรื่องกังวลใจใดๆ ขอให้วางทุกอย่างไว้ เพราะเราจัดการมันเรียบร้อยแล้ว” โดยในทีแรกนั้นเมย์พูดขึ้นมาก่อน ตอนนั้นเอ็งก็ยังคิดว่าคงไม่ใช่เราั้ง (ยังแอบมีลังเลเล็กๆ) พระเจ้าคงอยากจะบอกคนอื่นแหละ เพราะเราเองก็ไม่ได้กังวลใจอะไรเท่าไหร่นะ พอสักพักตุ้มก็พูดออกมาอีกครั้ง เท่านั้นละคะ คราวนี้ต้องเป็นเราแน่ๆ ที่พระเจ้าอยากจะบอก อยากจะคุยด้วย ก็ขอบคุณพระเจ้าจริงๆ คะ พอรุ่งขึ้น (เข้าวันอาทิตย์) เอ็งมีสอบอีก 1 วิชา ก็มาสอบกับเพื่อนๆ ตามปกติ (แต่คราวนี้ทำให้เอ็งแน่ใจว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานเป็นเรื่องที่พระเจ้าทรงนำ ตื่นเต้นจนเก็บเอาไว้คนเดียวไม่ไหว บอกเจ๊บบกับผิงแล้วก็ยังดีใจไม่หายเลย ต้องเอาเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นมาเล่าเป็นคำพยานนี้ละคะ) ข้อสอบมีเพียง 2 ข้อ (เป็นข้อสอบเขียนนะคะ) เอ็งทำได้จริงๆ คะ มั่นใจมากๆ ว่าสิ่งที่เราอ่านมานั้น (ไม่ได้อ่านอะไรมากมายสักเท่าไรเลย) ตรงกับโจทย์ทุกอย่าง ขอบคุณพระเยซูที่พระองค์ทำให้เอ็งตระหนักแล้วว่าอีก 4 วิชาที่เหลือไม่ได้เกินความสามารถของเอ็งเลย เพราะเอ็งพึ่งพาพระองค์วางใจพระเจ้าจริงๆ คะ

หลายครั้งที่เอ็งเองมักจะติดกับพระเจ้า ขอบแย่งงานพระเจ้าทำอยู่เสมอๆ แต่ก็อย่างที่บอก ไม่ค่อยจะดีเท่าไรเลย การที่ได้เข้ากลุ่มหนุ่มสาว เข้าที่มนัสการรวมทั้งมาโบสถ์ในวันอาทิตย์นั้น ทำให้เอ็งโต(ทางฝ่ายวิญญาณ) ขึ้นเร็วมากๆ คะ ถ้าเพื่อนๆ ยังลังเลใจ ขอให้ลองดูคะ แล้วคุณก็จะรู้ว่าพระเจ้าอยู่กับคุณพร้อมที่จะตอบคำอธิษฐานของคุณทุกอย่าง เพียงแค่คุณถ่อมใจลงและเข้ามาหาพระองค์พร้อมทั้งเอ่ยปากอธิษฐานขอพระองค์ ในสิ่งที่คุณต้องการ พ่อรักลูกทุกคน ดังนั้นไม่มีพ่อที่ไหนที่ไม่ตามใจลูกหรอกคะโดยเฉพาะลูกสุดที่รักของพระองค์อย่างเช่นพวกเรา